

Tabiatın Cömert Sofrası

– B.YAZGAN · 20 Kasım 2011

TABIATIN CÖMERT SOFRASI

Bir varmış, bir yokmuş. Allah'ın nimeti çokmuş. İnsanlar dilleriyle, diğer varlıklar hâlleriyle Allah'ı anarmış. Yüce Mevlâ'mız da bazen yoklukla bazen de varlıkla kullarını sınırmış. Hiçbir kalbi kırmayalım, kul ile Allah'ın arasına girmeyelim. Taşa, toprağa, ağaca, yaprağa selam edelim. Haydi, el ele tutuşup sevgi ormanına gidelim.

Sevgi ormanında ne mi varmış? Bu ormanda bütün ağaçlar dost, bütün hayvanlar arkadaşmış. Herkes neyi varsa başkasıyla bölüşür, sohbet edip tatlı tatlı gülüşürmüş. Gönüller bir olunca günler kuş gibi uçar, aylar yel gibi geçermiş.

Her yokuşun bir inişi olduğu gibi, her inişin de bir yokuşu varmış. Güzelliklerden sonra, zorluklar başlamış sevgi ormanında. Niye mi? Niye olacak canım, incir çekirdeğini doldurmayan bir sebepten. Güneş, buluta "Önümden çekil!" demiş. Bulut da "Biraz kibar olamaz mısın? Çekilmiyorum işte!" deyince kıyamet kopmuş. Buluta öfkelenen güneş, kaşlarını çatmış. En sıcak ışıklarını ona doğru ok gibi atmış. Bu durumdan dünya da sevgi ormanı da etkilenmiş.

Kuraklıkla beraber bir kıtlık başlamış ki sormayın! Herkes canının derdine düşmüş. Kurnaz tilki "Zor zamanda gemisini kurtaran kaptandır." deyip üzümlerin etrafını dikenlerle çevirmiş.

- Ne kadar olsa da hâlimiz beter, bu üzümler bana yeter, demiş.

Bu davranış kötü örnek olmuş ormandakilere. Maymunlar muzun, sincaplar cevizin, aylar armudun yanına kimseyi yaklaştırmıyormuş. Anlayacağınız her hayvan bir meyveyi sahiplenmiş. İyi güzel de bütün bunlar olurken dostluk ve kardeşlik sahipsiz kalmış.

Tombul Fil, arkadaşlarını uyarmış:

- Sevgili canlar! El ele vermezsek zorlukları aşamayız. Nimetleri bölüşmezsek bolluğa ulaşamayız, demiş. Demiş demesine de kimse onu dinlememiş. Herkes bildiğini okuyormuş. Tombul Fil, o gece sabaha kadar düşünmüş taşınmış, bir plan hazırlamış. Ormanın ortasındaki gölün etrafını dikenlerle doldurmuş. Akşam olunca bütün hayvanlar su içmek için gelmiş gölün kenarına. Fil, homurdanarak onları uzaklaştırmaya çalışmış.

- Mademki gemisini kurtaran kaptan, diyorsunuz. Bundan sonra bu gölde benim gemim yüzecek. Haydi başka kapıya, diye bağırılmış.

Bütün hayvanlar ne kadar yalvarsa da dinlememiş hiçbirini. Neden sonra suyu vermeye razı olmuş ama bir şartla: Su içmeye gelen herkes, bir sepet meyve getirecekmiş. Orman halkı mecburen razı olmuş. Hemen bir sepet meyve getirip kana kana içmişler suyu. Böylece gölün çevresi meyve sepetleriyle dolmuş. Tombul Fil de onları yoksullara dağıtmış.

Aradan bir hafta geçmiş. Bir cuma akşamı Tombul Fil, herkesi gölün etrafında toplamış.

- Arkadaşlar, ağaçlar meyvelerini verirken sizden bir karşılık istedi mi, diye sormuş.

Bütün hayvanlar "Hayır!" diye cevap vermiş.

- Peki bu ağaçlar, sizin aranızda bir ayırım yaptı mı, diye devam etmiş.

Yine "Hayır!" sesleri yükselmiş.

Tombul Fil, tane tane konuşmaya devam etmiş:

- Çünkü tabiatın cömert sofrası herkese açıktır. Lütfen siz de yüreğinizi herkese açın. Diğer nimetler de aynı sevgi gibidir. Bölüşüldükçe Allah onların bereketini artırır, demiş.

Arkadaşlarına tek tek baktıktan sonra:

- İsterseniz getirdiğiniz meyveleri bana verin; ihtiyacı olanlara ben dağıtayım. Ama isterseniz herkes meyve sepetini yanındaki arkadaşına hediye etsin. Böylece dostluğumuz pekişsin, demiş.

Meyveleri birbirine hediye eden herkes, sevgiyle birbirine sarılmış. Onlar yüreklerindeki engeli kaldırıncı Tombul Fil de gölün etrafındaki dikenleri kaldırmış. Sevgi ormanındaki mutluluk tablosunu gören güneşle bulut barışmış. Bulut, sevinçten ağlamaya, sular çağlamaya başlamış.

Bu güzel haberi duyurmak isteyen rüzgâr, kanatlarına meyve dolu üç sepet takmış. Birini sizin evin, birini bizim evin, birini de Tombul Fil'in balkonuna bırakmış...

Bestami YAZGAN